

A vertical photograph of a misty forest path. The path is narrow and leads into the distance, where a bright light source, possibly the sun or moon, creates a strong glow and lens flare. The trees are tall and thin, with bare branches that create a complex web of lines against the light. The overall atmosphere is ethereal and mysterious.

**Geheim
van
de
Geest**

Titia de Vries

Leesexemplaar

Geheim

van
de
Geest

Titia de Vries

Ambilicious Breda | Kalmthout

Eerste druk 2019

Copyright © Titia de Vries
Omslag vormgeving Probeeld / Ambilicious Studio
Binnenwerk vormgeving Ambilicious Studio
Redactie Inanna van den Berg | Ambilicious
Copyright © 2019 Ambilicious, Breda

ISBN 978-94-92551-69-6 | NUR 402
www.ambilicious.nl

Niets uit deze uitgave mag worden veeleelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, microfilm, of op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Geheim

van
de
Geest

Voorwoord

Als niemand nog weet dat die ziekte al in je hoofd aan het spoken is. Mijn verhaal gaat over de periode dat Peter midden in het leven stond en niemand er aan dacht dat er onweer op komst was.

Hij veranderde. Peter was niet meer de zachtaardige man die hij was voor zijn laatste reis.

DEMENTIE

ALZHEIMER

KAN JE
GENEZEN?

PROLOOG

Mijn neef Peter ontmoet ik een keer in de twee maanden. Hij reist veel, maar zodra hij thuis is, pakt hij de telefoon en belt mij. Dan maken we een afspraak en treffen elkaar. Het liefst ga ik een paar dagen naar hem toe. Hij heeft een bungalow aan de rand van het bos en we kunnen lange wandelingen maken.

1

Gisteren ben ik weer naar hem toe gegaan. De route langs de dijk, die loopt van Enkhuizen naar Lelystad, heeft mijn voorkeur. Zeilschepen scheren over de watervlakte. Vissers trekken hun netten aan boord en leggen hun vangst op dek. Soms vliegen de vogels over het water en doorbreken de stralen van de zon, die zich spiegelen in het water.

Ik voel de neiging een eindje mee te vliegen, spelend met de wind.

Het wordt druk op de weg in Flevoland, de jongste van de twaalf provincies. Ik kan me niet voorstellen dat ik op drooggelegde grond van de Zuiderzee rijd.

Ik volg de auto's. Het merendeel slaat in Harderwijk af bij de wegwijzer Dolfinarium en opeens is er weer ruim uitzicht door mijn voorruit.

Al hobbelen over de wortels van bomen en over de gevallen bladeren van de grote eiken in het bos, kom ik een auto tegen. Mijn neef zit in een groene, vierkante auto.

Ik stop en doe mijn raampje naar beneden.

Hij doet hetzelfde.

– Waar ga je naar toe, vraag ik, je weet toch dat ik kom?

– Ik ben op zoek naar jou. Om tien uur zou je er zijn.

– Ja, dat klopt, geef ik als antwoord, het is vijf over tien.

Hij kijkt op zijn horloge, een groot rond uurwerk met een opwindknopje aan de zijkant.

– Nee hoor, het is elf uur.

Hij is vergeten de klok een uur terug te zetten en dat

is ongewoon. Peter is zeer punctueel en heeft altijd alles onder controle.

Ik had hem een paar maanden niet gezien. Wel gesproken. Dikwijls belt hij wanneer hij in het buitenland vertoeft. Soms vind ik hem wartaal spreken, maar dat is te wijten aan de jetlag, dacht ik. Nu ik zijn ogen zie, die niet meer sprankelen, bekruipt mij een angstig gevoel. Hopelijk heb ik het mis.

– Ik rijd door, volg je mij? vraag ik.

Hij knikt en ik rijd langzaam verder tot aan de oprit van zijn huis. Het kost Peter kennelijk tijd om zijn auto te keren.

Ik rek me uit en haal diep de frisse lucht in. Ik zie dat het gordijn van de keuken dicht is en dat de planten in de tuin met een vergrootglas te zoeken zijn. Vreemd, een man die zo van kleuren houdt. Geen herfstasters, geen dahlia's, niets, alleen onkruid. Over enige weken komt zijn vriendin uit Florida. Zij zal niet blij zijn, als ze die rommel ziet.

– Hè, hè, ben je daar?

Peter stapt uit zijn auto en we omhelzen elkaar.

Ik vind hem niet fris ruiken, maar dat zal komen door het harde draaien aan zijn stuur om de auto te keren op het nauwe bospad.

We lopen samen naar de deur. Hij kan zijn sleutels niet vinden en haalt alles uit zijn zakken.

Ik zie dat hij in paniek raakt.

– Wacht maar, ik heb ook een sleutel.

Ik ga voor hem staan en doe de deur open. Hem laat ik als eerste naar binnen gaan. Een benauwde lucht komt me tegemoet. Wat is er met Peter aan de hand?